

PAMELA
BUTCHART

**DIRECTORUL
SCOLII MELE
' ESTE UN
SOBOLAN-
VAMPIR!**

Traducere din limba engleză de
Andrei Covaciu

CORINT JUNIOR

— 2017 —

CUPRINS

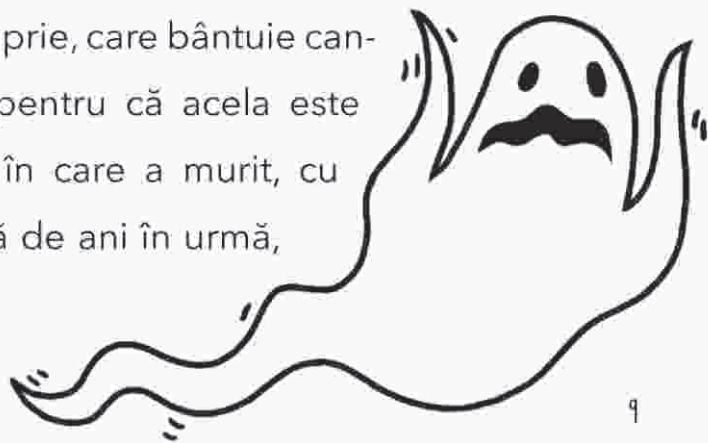
1. Cel mai ÎNFRICOȘĂTOR moment	9
2. PĂZEA! PERICOL! INTRAREA INTERZISĂ!	16
3. Un personaj antipatic	41
4. Haos în clasă	50
5. Scoateți-ne de aici!!!.	64
6. Pelerina.	74
7. Creiere traumatizate	87
8. Minciuni, sânge și milkshake cu căpșune.	96
9. Pantoful cu caca de șobolan	114
10. Dați-ne pâine cu usturoi	121
11. Cel mai mare creion din lume	137
12. Evacuați	153
13. Briose cu usturoi	165
14. Spionul din spatele borcanului cu molie	178
15. Câini, turbare și pubele.	195
16. Arde!	205
17. SUPER belea.	212

18. Ne pare rău că v-am topit fața.	225
19. Cine a sâsâit?	250
20. Mary	261
21. Te iubim, Mary cea înfricoșătoare	273

Pe vremuri, credeam că fantomele reprezintă cel mai ÎNFRICOȘĂTOR lucru posibil! Școala noastră are fantoma ei proprie, care bântuie cantina, pentru că acela este locul în care a murit, cu o sută de ani în urmă,

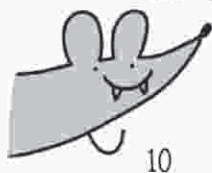
când s-a înecat cu plăcinta ciobanului.
Acum fantoma bântuie cantina și pe doamnele de la bucătărie, însă acestea continuă

să prepare plăcinta ciobanului. Prin urmare,
presupun că fantoma noastră nu se prea
pricepe să îi bântuie pe cei vii.

Cei mai mulți oameni își imaginează
că singurele locuri bântuite sunt casele,

castelele și școlile, ceea ce nu este adevărat. **ORICE** poate fi bântuit. De exemplu, poți purta chiar în clipa aceasta un pantof bântuit – fără să bănuiești absolut nimic. Și nici măcar nu poți să știi cu siguranță până când pantoful nu îți zboară din picior – sau ceva de genul. Abia atunci afli.

Odată, eu și Jodi (prietena mea) ne-am dat seama că o grămadă de lucruri pot fi bântuite. Ne aflam împreună cu bunica lui Jodi într-o rulotă, bunica dormea, iar Jodi se cam plictisea, așa că mi-a spus:

– Rulotele sunt atât de plicticoase...

Și imediat patul rabatabil pe care stătea ea s-a închis, prinzând-o ca într-o capcană!

A trebuit să o scot de acolo, ceea ce a durat o veșnicie, pentru că Jodi rămăsese prinsă printre cearșafuri, urlând întruna.

– LOCUL ĂSTA PUTE!
SCOATE-MĂ DE AICI!

Iar a doua zi de dimineată, prăjitorul de pâine a ars felia lui Jodi. Apoi, în timp de Jodi făcea duș, apa era ba rece, ba fierbinte, iar Jodi nu se mai oprea din urlat – și amândouă știam că, de fapt, fantoma din rulotă era supărată pe ea pentru că spusese despre rulote, în general, că sunt plicticoase. Totul era evident – pentru că toate belelele i se întâmplau numai lui Jodi. Nu mie, și nici bunicii ei.

Dar aceasta nu este o poveste despre fantoma din rulotă, și nici despre fantoma plăcintei ciobanului – nici măcar nu e vorba despre vreo fantomă. Aceasta este o poveste despre cel mai **ÎNFRICOȘĂTOR**

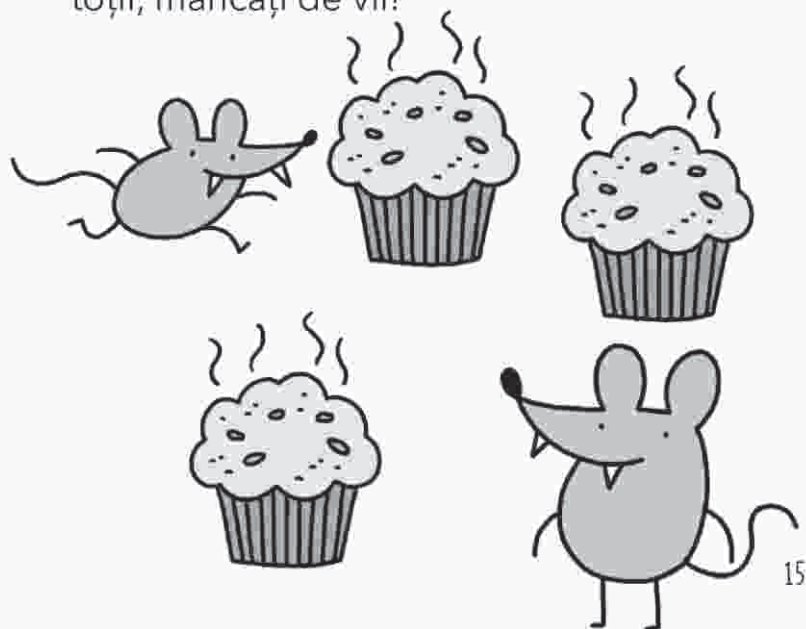
moment din viața mea. Iar acesta s-a desfășurat la mine la școală – și a fost mai înspăimântător decât toate fantomele din lume, dacă acestea și-ar fi făcut apariția la voi acasă, toate în același timp!

A fost cel mai

moment din istorie, pentru că a implicat sute de șobolani-vampiri, brișe cu usturoi – iar celălalt prieten al nostru, Zach, era cât pe-acți să fie secătuit de sânge de noul nostru director!

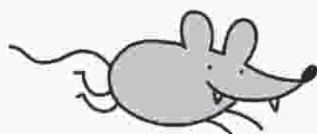
Așa cum obișnuiește Jodi să spună: atunci când am pătruns în biroul directorului ca să luăm de acolo sicriul, am fi putut sfârși, cu toții, mâncați de vii!

Totul a început luni, când eu și prietenul meu Zach, care locuiește cu un etaj mai jos, am plecat împreună la școală.

Am încercat să ne întâlnim cu Jodi și cu cealaltă prietenă a noastră, Maisie, în fața clasei, înainte de ore, așa cum făceam de obicei, dar nici măcar n-am putut urca pe

scări către clasa noastră, pentru că am dat de un anunț mare pe care scria:

PĂZEA!
PERICOL!
-INTRAREA INTERZISĂ!
TOȚI ELEVII SĂ SE PREZINTE
ÎN SALA DE FESTIVITĂȚI.

Nu aveam nici cea mai VAGĂ idee ce se petrecea și de ce, dintr-odată, sala noastră de clasă, precum și scările deveniseră PĒ-
RICULOASE, pentru că vineri, când am plecat de la școală, totul părea în regulă. Așa că eu și cu Zach ne-am îndreptat către

cancelarie și am bătut la ușă, căutând-o pe domnișoara Jones (învățătoarea noastră). Dar, în clipa în care am întrebat-o de semnele acelea pe care scria **PERICOL**, ea ne-a spus să le respectăm și să ne îndreptăm către sala de festivități – ceea ce am și făcut. Eu eram puțin iritată pentru că, deși domnișoara Jones e drăguță și simpatică, ar fi putut să ne spună pur și simplu ce se petrecea în școală, fiindcă **STĂTEA CHIAR ÎN FAȚA NOASTRĂ**.

Așa că, oricum, am intrat în sala de festivități, în care lumea vorbea despre tot felul de chestii – cum că școala urma să se năruie și că, dacă adunarea nu începea mai repede,

aveam să sfârșim cu toții îngropați de vii sub un morman de moloz. Eu, una, începusem puțin să mă îngrijorez, însă apoi le-am văzut pe Jodi și pe Maisie stând în debaraua aflată în celălalt capăt a sălii și făcându-ne semn să venim la ele.

